

Τοῦ φθινοπώρου τὸ κίτρινο
 μιὰ ἀνεξερεύνητη λεπτὴ μελαγχολία
 ἀνάμεσα στοῦ σύννεφου τὸ γκρι
 καὶ στοῦ ἀπάτητου καφέ τὸ χῶμα.
 Θλιμμένος ἀναστεναγμὸς στ' αὐτιά μου,
 τοῦ ἀνέμου τὸ γλίστρημα ἀνάμεσα στὰ φύλλα,
 ἀνάλαφρο στροβίλισμα στὸν νοτισμένο οὐρανό.
 Ἡ δροσιὰ τῶν δακρύων κρυφοκοιτάζει τὰ δέντρα,
 φλερτάροντας μὲ τὰ ξεγυμνωμένα κλαδιά
 ποὺ ἐκλιπαροῦν μὲ χέρια ὀρθάνοιχτα γιὰ συντροφιά
 τώρα ποὺ ἀπέμειναν μόνα.
 Ἐρήμωσαν ὅπως κι ἐγὼ ποὺ τὰ κοιτῶ μοναχῆ.
 Τὰ ξερὰ φύλλα φιλοῦνε μὲ πάθος τὸ χῶμα
 κι αὐτὸ εὐωδιάζει τὰ ὑγρά του ἀρώματα
 στὴν ἔνωσή του μὲ τὸ νερὸ τῆς βροχῆς.
 Κάθε ἔνωση εἶναι πάντα μιὰ ἀφειδώλευτη προσφορά.
 Οἱ σταγόνες τῆς βροχῆς πληθαίνουν,
 διηγοῦνται ἀνεπιτήδευτα αὐτὰ ποὺ σκέφτομαι,
 αὐτὰ ποὺ στὰ χεῖλή μου ξεράθηκαν ὡς λέξεις.
 Τὸ σαλιγκάρι ξεμύτισε ἀργοσέρνοντας κύκλους,
 κιτρίνισαν οἱ εἰκόνες,
 ξεροστάλιασαν στὴν ἀναμονὴ ματαιωμένες,
 γιατί ὁ χρόνος δὲν καλοπιάνεται ἀπὸ ἐποχές.
 Ὅμως, ἐγὼ